

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 239

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 aprilie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 96 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 ¹ și art. 582 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 174 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	4–5
Decizia nr. 194 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 și art. 97 din Codul familiei, precum și ale art. 15 și art. 16 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	5–7
Decizia nr. 206 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18–20 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional	7–10
Decizia nr. 218 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Codul familiei	11–12
Decizia nr. 221 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.....	12–14
Decizia nr. 298 din 1 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 96**

din 1 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 582
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 582 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori în Dosarul nr. 10.990/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, doamna avocat Corina Mardale și domnul avocat Doru Postelnicu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților autorului excepției de neconstituționalitate care solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.990/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 304¹ și art. 582 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori într-un dosar având ca obiect emiterea unei ordonanțe președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin dispozițiile legale criticate care reglementează recursul în materia ordonanței președințiale, cale de atac care afectează caracterul urgent și vremelnic al

procedurii speciale, este permisă reformarea ordonanței președințiale, act emis de un reprezentant al autorității judecătorești, care este inamovibil și care prezintă suficiente garanții pentru a lua o măsură temporară pe calea procedurii consacrate de art. 581 din Codul de procedură civilă.

Prin exercitarea și eventual admiterea recursului împotriva unei hotărâri pronunțate pe calea ordonanței președințiale, partea care a obținut câștig de cauză și a convins judecătorul de necesitatea instituirii unei măsuri vremelnice, în considerarea caracterului lor urgent, se vede lipsită de beneficiul acestor măsuri, ce fuseseră ordonate de judecător tocmai în considerarea drepturilor sale.

Exercitarea recursului împotriva unei ordonanțe președințiale vatamă dreptul la un proces echitabil prin posibilitatea apariției unei incertitudini nepermise cu privire la raporturile dintre părți pe perioada derulării litigiului. Prin dispozițiile legale criticate, în opinia autorului, se ajunge la o situație contrară avută în vedere de legiuitor, parcurgerea a două grade de jurisdicție pentru a avea nevoie de confirmarea unui drept ce necesită o determinare sumară, dar urgentă, din partea autorității judecătorești, lipsind de conținut procedura ordonanței președințiale și nesocotind previzibilitatea și caracterul constant al măsurilor temporare dispuse pe perioada desfășurării litigiului de fond între părți.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 304¹ și art. 582 din Codul de procedură civilă, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 304¹: „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”;

— Art. 582: „*Ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.*”

Instanța de recurs poate suspenda executarea până la judecarea recursului, dar numai cu plata unei cauțiuni al cărei cuantum se va stabili de către aceasta.

Recursul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea părților. Dispozițiile art. 581 alin. 3 referitoare la amânarea pronunțării și redactarea ordonanței sunt aplicabile.

Împotriva executării ordonanței președințiale se poate face contestație.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 21 din Constituție, precum și de art. 6 paragraful 1 teza a doua din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.362 din 21 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 din 21 decembrie 2010, Curtea reținea că „justificarea acestei reglementări derogatorii de la regula generală a caracterului nedevolutiv al recursului ține de deosebirile esențiale existente între cele două situații avute în vedere de legiuitor. Astfel, în situația în care s-a putut exercita calea de atac a apelului, cauza

a fost, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, iar recursul va putea fi exercitat pentru motive concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea deciziei pronunțate în apel. În situația în care părților nu le este deschisă calea de atac a apelului, apare firesc ca instanța să poată cerceta sub toate aspectele cauza dedusă judecării.

Această posibilitate, coroborată cu principiul rolului activ al judecătorului, conform căruia instanța are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, este menită să asigure părților o judecată echitabilă și să conducă instanța la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții.”

În ceea ce privește dispozițiile art. 582 din Codul de procedură civilă, Curtea, prin Decizia nr. 396 din 5 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 8 decembrie 2004, și prin Decizia nr. 305 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 3 mai 2006, respingând excepția de neconstituționalitate, a statuat că reglementările criticate instituie o procedură specială potrivit căreia instanța de judecată poate dispune, prin ordonanță președințială, luarea unor măsuri cu caracter vremelnic a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime. Totodată, posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale, ca și cea a contestării executării acesteia, prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument suplimentar în sensul deplinei respectări a dreptului la apărare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor amintite sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 582 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori în Dosarul nr. 10.990/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 174

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Burcă Vilhem în Dosarul nr. 6.583/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, însă soluția legislativă cuprinsă de acestea a fost preluată în art. 56, 57 și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010. Astfel, se apreciază că textele criticate nu încalcă art. 16 din Constituție și că aspectele de aplicare și interpretare ridicate în excepție țin de competența de soluționare a instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.583/110/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**, excepție ridicată de Burcă Vilhem într-o cauză având ca obiect recalcularea cuantumului pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare principiului egalității în drepturi a cetățenilor. În acest sens, arată că, potrivit art. 77 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, punctajul mediu anual se determină prin împărțirea numărului de puncte realizate la numărul de ani corespunzător stagiului complet de cotizare. În mod corespunzător, în cazul persoanelor pentru care legea prevede un stagiu de cotizare redus, prevederile de lege criticate stabilesc că punctajul mediu anual se determină prin împărțirea numărului de puncte realizat la numărul de ani corespunzător stagiului complet de cotizare prevăzut de legiuitor

a fi realizat de fiecare categorie de asigurați. Cu toate acestea, în ultima ipoteză nu sunt încadrate și persoanele la care face referire art. 42 din Legea nr. 19/2000, respectiv cele care au lucrat în condiții deosebite de muncă, deși acestea beneficiază și ele de reducerea vârstei standard de pensionare. În acest mod, ultima categorie de persoane este discriminată, întrucât nu i se aplică aceleași principii de calcul al punctajului mediu anual ca și celorlalte categorii de asigurați.

Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000. Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, a abrogat întreaga Lege nr. 19/2000, însă prin art. 95 alin. (2) a preluat numai soluția de principiu cuprinsă în alin. (2) al art. 77 din Legea nr. 19/2000. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 și art. 77 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, texte care au următorul cuprins:

— Art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010: „(2) În situația persoanelor prevăzute la art. 56—59, la stabilirea punctajului mediu anual se iau în considerare stagiile de cotizare complete prevăzute la aceste articole.”;

— Art. 77 alin. (3) din Legea nr. 19/2000: „(3) În situațiile prevăzute la art. 44, la stabilirea punctajului mediu anual al asiguraților conform alin. (1) se iau în considerare stagiile totale de cotizare necesare prevăzute în anexele nr. 4 și 5.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Cu referire la art. 77 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă de acesta nu a fost preluată prin noua reglementare, astfel încât excepția de neconstituționalitate privind acest text legal urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

2. În privința soluției legislative cuprinse în prezent în art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010, instanța constituțională a stabilit constituționalitatea acesteia în raport cu critici identice de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 998 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 3 august 2010, Curtea a statuat că legea pensiilor impune două condiții pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru a dobândi pensia pentru limită de vârstă. Aceste condiții sunt stagiul de cotizare și vârsta standard de pensionare. Stagiile de cotizare minime și complete sunt prevăzute, în mod diferențiat pentru bărbați și femei, în cuprinsul aceluiași articol de lege.

Curtea a stabilit că, „Având în vedere situația deosebită a persoanelor care desfășoară munca în condiții speciale și a persoanelor care au realizat stagiul de cotizare în condiții de handicap preexistent calității de asigurat, legea a prevăzut beneficiul reducerii vârstei de pensionare concomitent cu

reducerea stagiului de cotizare, condiționată însă de realizarea acestuia în condițiile menționate a unui număr de ani stabilit de lege. Acest fapt a determinat și modul de calcul al punctajului mediu anual care ține cont de reducerea stagiului de cotizare necesar pentru a obține dreptul la pensie.”

În ceea ce privește, însă, situația persoanelor care au desfășurat activitatea în condiții deosebite și despre care autorul excepției afirmă că se află într-o situație comparabilă cu cea a persoanelor care au desfășurat munca în condiții speciale, Curtea a constatat că acestea beneficiază doar de reducerea vârstei de pensionare și numai în condițiile în care au realizat un stagiul complet de cotizare. În atare condiții, Curtea a reținut că este firesc ca punctajul mediu anual să se calculeze în funcție de acest stagiul de cotizare, care reprezintă stagiul efectiv realizat, iar nu de un altul.

Prin urmare, Curtea a concluzionat că „situațiile puse în discuție [...] sunt diferite, astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat, necontravenind principiului egalității în drepturi a cetățenilor”.

Neexistând elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Burcă Vilhem în Dosarul nr. 6.583/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 10 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 și art. 97
din Codul familiei, precum și ale art. 15 și art. 16 din Legea nr. 272/2004 privind protecția
și promovarea drepturilor copilului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 și 97 din Codul familiei, precum și ale art. 15 și 16 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Dana

Măceșanu (Măniosu Georgescu) în Dosarul nr. 865/310/2009 al Judecătoria Sinaia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, prin care acesta solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că aspectele invocate privesc probleme de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 865/310/2009, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 și 97 din Codul familiei și ale art. 15 și 16 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului**, excepție ridicată de Dana Măceșanu (Măniosu Georgescu) într-o cauză civilă având ca obiect stabilire program de vizitare copil minor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că reglementarea criticată este de natură a aduce atingere integrității fizice și psihice a minorei, precum și dreptului la un mediu sănătos, psihic și moral, deoarece timpul de vizită pe care îl propune tatăl acesteia presupune deplasarea copilului, în această perioadă, la o distanță suficient de mare de mama sa, respectiv de domiciliul acesteia, fapt ce o împiedică pe mamă, în calitate de părinte căruia i s-a încredințat minorul, să se ocupe de buna sa dezvoltare fizică și morală. În acest sens, arată că interesul minorului primează atunci când este încredințat unuia sau altuia dintre părinți, iar o modificare abruptă a condițiilor normale de creștere și dezvoltare fizică și psihică a copilului — în speță având vârsta de 2 ani și 7 luni — îl afectează pe acesta.

Judecătoria Sinaia consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind în concordanță cu normele constituționale invocate în susținerea excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului,

prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 43 și 97 din Codul familiei, precum și cele ale art. 15 și 16 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 43 din Codul familiei: *„Părintele divorțat, căruia i s-a încredințat copilul, exercită cu privire la acesta drepturile părintești.*

Când copilul a fost încredințat unei alte persoane sau unei instituții de ocrotire, instanța judecătorească va stabili care dintre părinți va exercita dreptul de a-i administra bunurile și de a-l reprezenta sau de a-i încuviința actele. Persoana sau instituția de ocrotire socială căreia i s-a încredințat copilul va avea față de acesta numai drepturile și îndatoririle ce revin părinților privitor la persoana copilului. Dispozițiile art. 108 se aplică prin asemănare.

Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.”;

— Art. 97 din Codul familiei: *„Ambii părinți au aceleași drepturi și îndatoriri față de copiii lor minori, fără a deosebi după cum aceștia sunt din căsătorie, din afara căsătoriei, ori adoptați.*

Ei exercită drepturile lor părintești numai în interesul copiilor.”;

— Art. 15 din Legea nr. 272/2004: *„(1) În sensul prezentei legi, relațiile personale se pot realiza prin:*

a) întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană care are, potrivit prezentei legi, dreptul la relații personale cu copilul;

b) vizitarea copilului la domiciliul acestuia;

c) găzduirea copilului pe perioadă determinată de către părintele sau de către altă persoană la care copilul nu locuiește în mod obișnuit;

d) corespondență ori altă formă de comunicare cu copilul;

e) transmiterea de informații copilului cu privire la părintele ori la alte persoane care au, potrivit prezentei legi, dreptul de a menține relații personale cu copilul;

f) transmiterea de informații referitoare la copil, inclusiv fotografii recente, evaluări medicale sau școlare, către părintele sau către alte persoane care au dreptul de a menține relații personale cu copilul.

(2) Transmiterea informațiilor prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) se va face cu respectarea interesului superior al copilului, precum și a dispozițiilor speciale vizând confidențialitatea și transmiterea informațiilor cu caracter personal.”;

— Art. 16 din Legea nr. 272/2004: *„(1) Copilul care a fost separat de ambii părinți sau de unul dintre aceștia printr-o măsură dispusă în condițiile legii are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu ambii părinți, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.*

(2) Instanța judecătorească, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului, poate limita exercitarea acestui drept, dacă există motive temeinice de natură a periclita dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 22 alin. (1) care consacră dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 26 alin. (1) și (2) privind viața intimă, familială și privată, art. 29 alin. (6) potrivit căroră „Părinții sau tutorii au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine” și ale art. 49 alin. (1) referitoare la protecția copiilor și a tinerilor. De asemenea, invocă și încălcarea prevederilor art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind protecția vieții private și de familie, prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.290/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009, s-a statuat că prevederile de lege criticate sunt constituționale, aplicarea acestora fiind subsecventă pronunțării de către instanța de judecată a încetării căsătoriei prin divorț, dreptul părintelui căruia nu i s-a încredințat copilul de a avea legături personale cu acesta fiind recunoscut în considerarea interesului exclusiv al copilului. Desfacerea căsătoriei prin divorț și, implicit, separarea părinților duc, evident, la modificarea modului de exercitare a drepturilor și îndatoririlor părintești față de copil,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 și art. 97 din Codul familiei, precum și celor ale art. 15 și art. 16 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Dana Măceșanu (Măniosu Georgescu) în Dosarul nr. 865/310/2009 al Judecătoriei Sinaia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 206

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18—20 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și 19 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul

Monetar Internațional, respectiv a Legii nr. 329/2009, în ansamblul său, excepție ridicată de Alexandrina Andrei și alții, respectiv de Teodor Ciupitu în dosarele nr. 48.231/3/CA/2009 și nr. 50.388/3/2009 ale Tribunalului București — Secția contencios administrativ și fiscal.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la termenul de judecată din 26 octombrie 2010, Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, a dispus conexarea Dosarului nr. 1.256D/2010 la Dosarul nr. 1.022D/2010, care este primul înregistrat și, prin încheierea din aceeași dată, a amânat pronunțarea pentru data de 9 noiembrie 2010, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992. La această dată, Curtea, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, în temeiul art. 260 din Codul de procedură civilă, art. 3 alin. (2), art. 14 și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 25 noiembrie 2010 și, ulterior, pentru același motiv, a amânat pronunțarea pentru data de 7 decembrie 2010 și data de 16 decembrie 2010. La această ultimă dată, Curtea, prin încheierea pronunțată, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, a decis repunerea pe rol a cauzei pentru data de 18 ianuarie 2011, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte. Prin încheierea pronunțată la această ultimă dată menționată, cauza a fost repusă din nou pe rol pentru data de 15 februarie 2011, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

La termenul de judecată din data de 15 februarie 2011 la apelul nominal răspunde, pentru partea Valerică Dabu, avocat cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care arată că textele criticate nu au fost abrogate expres prin art. 118 și art. 196 lit. ș) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii, întrucât, în cazul în care intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a le abroga, acesta ar fi prevăzut și măsuri ulterioare de protecție în privința persoanelor afectate prin dispozițiile legale criticate. De asemenea, pe fond, se arată că, prin eliminarea posibilității nelimitate a cumulului pensie-salariu în sfera publică, sunt încălcate dreptul la pensie și dreptul la alegerea locului de muncă.

Reprezentantul Ministerului Public arată că se susține teza respingerii excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, întrucât textele criticate au fost abrogate expres indirect prin art. 118 și art. 196 lit. ș) din Legea nr. 263/2010. În cazul în care totuși Curtea va analiza pe fond excepția de neconstituționalitate ridicată, se arată că aceasta este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate încalcă art. 16, 41, 44 și 47 din Constituție. Se apreciază că pensia este un drept fundamental, garantat în întregime pentru munca trecută, și este un drept câștigat ce nu poate fi înlăturat. Se mai consideră că este limitat și dreptul constituțional la muncă, întrucât, în temeiul acestor dispoziții legale, se ajunge la încetarea forțată a raporturilor de muncă pe criterii discriminatorii, respectiv quantumul pensiei aflate în plată. Astfel, în practică, apar situații inadmisibile în care persoane care au

contribuit mai mult atât cantitativ, cât și temporal să fie private de dreptul lor la pensie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 februarie 2010 și 14 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 48.231/3/CA/2009 și nr. 50.388/3/2009, **Tribunalul București — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și 19 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, respectiv a Legii nr. 329/2009, în ansamblul său, excepție ridicată de Alexandrina Andrei și alții, respectiv de Teodor Ciupitu, în cauze având ca obiect anularea unor acte administrative.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate impun un tratament discriminatoriu al unor pensionari în raport cu ceilalți pensionari în funcție de criteriul averii, și anume în funcție de quantumul pensiei. Totodată, prin obligarea pensionarilor cumularzi de a renunța la locul de muncă, se încalcă și libertatea fundamentală de a alege locul de muncă, consacrată de art. 41 din Constituție.

Cu privire la posibilitatea dată pensionarilor cumularzi de a opta pentru suspendarea plății pensiei, aceasta suprimă și limitează dreptul la muncă; totodată, se arată că dreptul la muncă și cel la pensie sunt drepturi fundamentale care nu se exclud, ci pot fi exercitate și concomitent. Se mai susține că, pentru unii pensionari, suspendarea plății pensiei poate fi o adevărată suprimare a dreptului la pensie, și anume în situația în care pensionarul, optând pentru menținerea sa în muncă, decedează în calitate sa de salariat. Se mai arată că dreptul la pensie este unul dobândit de salariat prin contribuții anterioare, astfel încât suspendarea acestuia nu se poate face decât cu încălcarea principiului neretroactivității.

În fine, se susține că restrângerea *sine die* a dreptului la pensie este lipsită de proporționalitate și încalcă art. 53 din Constituție.

Tribunalul București — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie art. 18 și 19 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, respectiv Legea nr. 329/2009, în ansamblul său. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, în ambele dosare sunt criticate prevederile art. 18—20 din legea menționată, iar potrivit jurisprudenței Curții Constituționale obiect al excepției urmează să se rețină ca fiind dispozițiile art. 18—20 din Legea nr. 329/2009, care au următorul cuprins:

— Art. 18: „(1) Pensionarii prevăzuți la art. 17 alin. (2) lit. a) care desfășoară activități profesionale pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție au obligația ca, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

(2) Persoanele prevăzute la art. 17 alin. (2) lit. b) au obligația ca, în termen de 15 zile de la data survenirii situației de cumul, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.”;

— Art. 19: „(1) În situația persoanelor care beneficiază, prin cumul, de pensie/pensii stabilită/stabilite atât în sistemul public cât și/sau în sisteme neintegrate sistemului public de pensii, la determinarea plafonului stabilit la art. 17 alin. (1) se are în vedere venitul cumulat din acestea.

(2) Dacă nivelul pensiilor nete cumulate se situează sub nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat acesta va putea fi cumulat cu veniturile realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție, potrivit legii, în cadrul entităților prevăzute la art. 17 alin. (1).

(3) În cazul în care nivelul veniturii realizat din pensiile nete cumulate este mai mare decât nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, persoana are obligația de a-și exprima opțiunea, în scris, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului

capitol, cu privire la menținerea în plată a pensiei față de cuantumul căreia, potrivit art. 17, este permis cumulul.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și persoanelor prevăzute la art. 17 alin. (2) lit. b), acestea având obligația de a-și exprima opțiunea în termen de 15 zile de la data survenirii situației de imposibilitate a exercitării cumulului.”;

— Art. 20: „Neîndeplinirea obligației privind exprimarea opțiunii în termenul prevăzut la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4) constituie cauză de încetare de drept a raporturilor de muncă stabilite în baza contractului individual de muncă sau a actului de numire în funcție, precum și a raporturilor de serviciu.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, se consideră a fi încălcate art. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 2 pct. 1 și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 2 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Convenția Internațională a Muncii nr. 111/1958 și nr. 122/1964, precum și art. 38 din Codul muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

I. La data de 1 ianuarie 2011 a intrat în vigoare Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Art. 118 al legii menționate reprezintă cadrul general în privința posibilității cumulării pensiei cu alte venituri realizate. O atare prevedere, într-o formă similară, era cuprinsă anterior în art. 94 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000. Curtea observă că, în forma sa inițială, dispozițiile cap. IV din Legea nr. 329/2009 interziceau cumulul pensiei cu salariul/indemnizația/solda în sfera publică dacă nivelul pensiei depășea nivelul salariului mediu brut pe economie. La momentul adoptării acestei legi, ea constituia o derogare, o reglementare specială în raport cu Legea nr. 19/2000.

În acest context legislativ, Curtea constată că reglementarea generală nu a abrogat reglementarea specială anterioară, aceasta păstrându-și apartenența la dreptul pozitiv. Chiar dacă o reglementare generală este ulterioară uneia speciale, aceasta din urmă nu este implicit abrogată decât **dacă există vreo dispoziție legală expresă în acest sens**. Astfel, în lipsa vreunui text de abrogare expres, își găsește în continuare aplicabilitatea principiul *specialia generalibus derogant*, și nu *lex posterior derogat priori*. De asemenea, Curtea observă că prevederile art. 196 lit. ș) din Legea nr. 263/2010, potrivit cărora „La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: [...] ș) orice alte dispoziții contrare prezentei legi”, constituie o normă de abrogare expresă indirectă, care însă nu are nicio incidență cu privire la cap. IV din Legea nr. 329/2009, nefiind în intenția

legiuitorului să abroge aceste dispoziții legale. O atare concluzie se desprinde din faptul că, prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință câștigul salarial mediu brut în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, a fost modificat chiar cap. IV din Legea nr. 329/2009. Astfel, potrivit articolului unic al ordonanței de urgență menționate, „În cuprinsul cap. IV din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «saleriul mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat» se înlocuiește cu sintagma «câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat»”.

Rezultă așadar că dispozițiile legale criticate sunt în vigoare, nefiind abrogate prin efectul art. 196 lit. ȝ) din Legea nr. 263/2010.

II. Pe fondul cauzei, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a stabilit, în raport cu o critică similară de neconstituționalitate, că întreg cap. IV din lege este constituțional în măsura în care nu vizează persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres în Constituție. De asemenea, Curtea reține că și-a menținut această jurisprudență și în cadrul controlului *a posteriori* pe calea excepției de neconstituționalitate, stabilind, prin Decizia nr. 1.149 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 26 octombrie 2010, că dispozițiile art. 17—22 din Legea nr. 329/2009 sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18—20 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Alexandrina Andrei și alții, respectiv de Teodor Ciupitu în dosarele nr. 48.231/3/CA/2009 și nr. 50.388/3/2009 ale Tribunalului București — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

Curtea, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, a statuat că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprimă cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită.

Curtea a constatat că nivelul pensiei nete până la care poate opera cumulul la nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat [devenit, în prezent, câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat] respectă condițiile de obiectivitate (este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil) și rezonabilitate (nivelul salariului mediu brut pe economie constituie o opțiune justă și echilibrată) impuse de principiul nediscriminării. Totodată, Curtea a apreciat că măsura adoptată este proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv situația de criză economică în care se regăsește statul, fiind rezultatul unui echilibru între scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

De asemenea, Curtea a mai arătat că soluția legislativă care instituie un anumit quantum sau prag valoric, apreciat ca rezonabil, corespunde unei opțiuni exclusive a legiuitorului, nefiind deci o problemă de resortul contenciosului constituțional.

Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile cap. IV din Legea nr. 329/2009 sunt constituționale în măsura în care acestea nu se referă la persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres prin Constituție.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea reține că nu sunt incidente în cadrul controlului de constituționalitate, ca normă de referință, prevederile Codului muncii invocate în susținerea excepției.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 218

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Codul familiei, excepție ridicată de Mihai Gherghișor în Dosarul nr. 9.057/311/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.057/311/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Codul familiei**, excepție ridicată de Mihai Gherghișor într-o cauză civilă având ca obiect partaj bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât în timpul căsătoriei pot apărea situații în care câștigurile soților sunt inegale sau în care un bun să fie achitat în exclusivitate din veniturile unuia dintre soți, împrejurare care nu justifică să se rețină că bunurile dobândite în timpul căsătoriei sunt bunuri comune. Așa fiind, instituind prezumția egalității contribuției soților la dobândirea bunurilor în timpul căsătoriei, Codul familiei nu face altceva decât să stabilească o măsură mai favorabilă soțului care nu a realizat venituri în timpul căsătoriei sau care nu a avut o contribuție pecuniară efectivă la dobândirea anumitor bunuri.

Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 30 din Codul familiei nu contravine dispozițiilor

constituționale și internaționale invocate, întrucât prin această reglementare legală s-a instituit regimul comunității de bunuri ale soților, ca o consecință firească a relațiilor personale izvorâte din căsătorie și ca o măsură legală de ocrotire a intereselor patrimoniale comune ale soților.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30 din Codul familiei, potrivit cărora: „*Bunurile dobândite în timpul căsătoriei, de oricare dintre soți, sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților.*”

Orice convenție contrară este nulă.

Calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată și celor ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. Totodată, apreciază că reglementarea criticată contravine și dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană are dreptul la respectarea bunurilor sale, ale art. 17 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, conform cărora nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa, și ale art. 17 pct. 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la norme constituționale similare și având aceeași motivare.

Astfel, în jurisprudența sa în materie, de exemplu prin Decizia nr. 237/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 24 martie 2006, Decizia nr. 184/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 1 aprilie 2008, Decizia nr. 1.264/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 12 noiembrie 2009, și Decizia nr. 477/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 20 mai 2010, Curtea a statuat că legiuitorul român a instituit — prin prevederile de lege criticate din Codul familiei — regimul comunității de bunuri a soților, ca o consecință firească a relațiilor personale izvorâte din căsătorie și ca o măsură legală de ocrotire a intereselor patrimoniale comune ale soților.

Curtea a constatat că acestea nu contravin reglementărilor constituționale invocate, deoarece prevederile art. 30 din Codul familiei instituie o prezumție relativă de comunitate a bunurilor soților, ce poate fi răsturnată de către partea care pretinde că bunul respectiv este bun propriu. De asemenea, Curtea a reținut

că bunurile comune pot fi împărțite atât în timpul căsătoriei, la cererea oricărui dintre soți, prin hotărâre judecătorească, cât și la desfacerea căsătoriei prin divorț, cazuri în care instanța de judecată va stabili întinderea drepturilor fiecăruia dintre soți privind bunurile comune, ținând seama de gradul de contribuție al fiecărui soț la dobândirea și conservarea bunurilor comune.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea a reținut că dreptul de proprietate este garantat, iar conținutul și limitele acestui drept sunt stabilite de legiuitor.

Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că reglementarea criticată din Codul familiei nu contravine dispozițiilor din Constituție și din actele internaționale invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Codul familiei, excepție ridicată de Mihai Gherghișor în Dosarul nr. 9.057/311/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 221

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Lontieș în Dosarul nr. 3.163/40/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, dat fiind că dreptul de asociere nu este un drept absolut. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 778/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.163/40/2007, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații**, excepție ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Lontieș într-o cauză civilă având ca obiect dizolvare societate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 reglementează o procedură de înființare a asociațiilor și fundațiilor total nelegală, fiind extrem de restrictivă și îngrădind, astfel, libertatea de constituire a acestora. De asemenea, consideră că reglementările cuprinse în actul normativ criticat sunt neconstituționale, întrucât stabilesc un cadru de funcționare limitativ, și anume constituirea unor organe de conducere: adunare generală, consiliu director și comisie de cenzori. Totodată, Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 este apreciată a fi neconstituțională și datorită faptului că impune organizarea unui control financiar intern al asociațiilor. În final, arată că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 40, întrucât cadrul restrictiv prevăzut de această ordonanță conduce la imposibilitatea dizolvării sau lichidării voluntare a asociațiilor.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 593/2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, în integralitatea sa, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, ordonanță aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 246/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005.

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 40 referitoare la dreptul de asociere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că o critică similară a mai făcut obiect al controlului instanței de contencios constituțional, aparținând aceluiași autori ca în prezenta cauză. În acest sens, este Decizia nr. 593/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și cele ale art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Lontieș în Dosarul nr. 3.163/40/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, sunt constituționale.

Față de aspectele criticate, prin Decizia nr. 897/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 10 august 2010, Curtea a reținut că art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 prevede că pentru constituirea unei asociații sau fundații și înscrierea în registrul acestora este necesar a fi respectate condițiile pentru dobândirea personalității juridice: organizarea de sine stătătoare, patrimoniu propriu și un scop licit, toate prevăzute în actul constitutiv numit statut. Statutul cuprinde, potrivit art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, sub sancțiunea nulității absolute, printre altele, și precizarea „scopului și a obiectivelor asociației, modul de dobândire și de pierdere a calității de asociat, drepturile și obligațiile asociaților, atribuțiile organelor de conducere, administrare și control ale asociației, precum și destinația bunurilor, în cazul dizolvării asociației.” Existența statutului denotă grija legiuitorului ca asociațiile să se conducă după un set de reguli stabilite pentru buna funcționare a acestora. Nerespectarea statutului atrage un climat de instabilitate la nivelul funcționării asociației, lucru ce echivalează cu modificarea *de facto* a prevederilor acestuia.

De asemenea, prin Decizia nr. 354/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 19 iunie 2009, Curtea a reținut că prevederile cap. IX din ordonanță instituie o procedură specială de dizolvare, urmată de lichidarea asociațiilor, fundațiilor și federațiilor, ce are drept scop îndestularea corespunzătoare a creditorilor, transmiterea bunurilor rămase în urma lichidării și radierea acestor forme asociative din Registrul asociațiilor și fundațiilor. Instituirea unei asemenea proceduri speciale este rezultatul faptului că asociațiile și fundațiile, astfel cum prevede art. 1 alin. (2) din ordonanță, sunt persoane juridice de drept privat fără scop patrimonial și, de aceea, dizolvarea poate avea loc și pentru alte motive decât cele economice.

În acest context, Curtea a apreciat că nu poate fi reținută contrarietatea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații față de dispozițiile art. 40 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Lontieș în Dosarul nr. 3.163/40/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 298

din 1 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 782/64/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Alexandru Viorel Frățilă într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești împotriva unei hotărâri pronunțate de Comisia Superioară de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 arogă Ministerului Justiției drepturi care încalcă atât principiile de bază ale profesiei liberale, și anume independența și autonomia, cât și principiul separației puterilor în stat, în sensul că procesul de executare a titlurilor executorii este supus controlului unui organ executiv, iar nu controlului exclusiv al instanței de judecată.

Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât legiuitorul poate institui în considerarea anumitor situații deosebite reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Alexandru Viorel Frățilă în Dosarul nr. 782/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.054D/2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 1 februarie 2011 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 15 februarie 2011. La acea dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 24 februarie și, ulterior, pentru același motiv, pentru data de 1 martie 2011.

utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite de lege. În cadrul procesului, părțile beneficiază de dreptul la apărare garantat de Constituție. În ceea ce privește încălcarea principiului separației puterilor în stat, instanța apreciază că acesta nu este încălcat. Executorii judecătorești sunt investiți să îndeplinească un serviciu de interes public, activitatea lor fiind controlată de Ministerul Justiției din punct de vedere administrativ. Modul de îndeplinire a obligațiilor privind executarea hotărârilor judecătorești este analizat de instanța de judecată pe calea contestațiilor la executare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 4: „*Coordonarea și controlul activității executorilor judecătorești se exercită de către Ministerul Justiției.*”;

— Art. 45: „(1) *Acțiunea disciplinară se exercită de ministrul justiției sau de Colegiul director al Camerei executorilor judecătorești și se judecă de Consiliul de disciplină al acesteia, format din 3 membri aleși de adunarea generală a Camerei executorilor judecătorești, pe o perioadă de 3 ani.*

(2) *Pentru suspendarea din funcție sau excluderea din profesie este obligatorie cercetarea prealabilă, care se efectuează de inspectori generali din cadrul direcției de specialitate din Ministerul Justiției sau de Colegiul director al Camerei executorilor judecătorești.*

(3) *Audierea celui în cauză este obligatorie, acesta fiind îndreptățit să ia cunoștință de conținutul dosarului și să-și formuleze apărarea.*

(4) *Consiliul de disciplină al Camerei executorilor judecătorești citează părțile și pronunță o hotărâre motivată care se comunică acestora.*

(5) *Împotriva hotărârii Consiliului de disciplină al Camerei executorilor judecătorești părțile pot face contestație, în termen de 15 zile de la comunicare, la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, care judecă în complet de 5 membri. Hotărârea Comisiei superioare de disciplină este definitivă și poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul profesional.*

(6) *Procedura judecării abaterilor disciplinare se stabilește prin regulamentul de aplicare a prezentei legi.*”;

— Art. 59: „(1) *Controlul profesional se exercită de Ministerul Justiției, prin inspectori generali de specialitate, și de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, prin consiliul său de conducere, și va avea în vedere:*

a) *organizarea și funcționarea Camerelor executorilor judecătorești și a birourilor executorilor judecătorești;*

b) *calitatea actelor și lucrărilor efectuate de executorii judecătorești;*

c) *comportarea executorilor judecătorești în raporturile de serviciu, cu autoritățile publice și cu persoanele fizice și juridice.*

(2) *Consiliul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești poate delega Colegiului director al Camerei executorilor judecătorești exercitarea controlului prevăzut la alin. (1) lit. b) și c) în circumscripția sa.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat și în art. 124 alin. (3) privind înfăptuirea justiției, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea Constituțională observă că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 188/2000, executorii judecătorești sunt investiți să efectueze un serviciu de interes public, și anume executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, îndeplinind acte de autoritate publică, care au forța probantă specifică unui asemenea act.

Pornind de la aceste observații, Curtea constată că este firesc ca activitatea executorilor judecătorești să fie supusă controlului profesional, iar în situația în care sunt constatate abateri, aceștia să răspundă disciplinar.

Curtea observă că faptele pentru care executorul judecătorec răspunde disciplinar sunt expres și limitativ prevăzute de lege și se referă la conduita profesională a acestuia. Acțiunea disciplinară se exercită în condițiile art. 45 din Legea nr. 188/2000, iar audierea executorului este obligatorie, acesta putând să își formuleze toate apărările pe care le consideră necesare. Hotărârea prin care se stabilește răspunderea disciplinară a executorului judecătorec poate fi contestată la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, iar hotărârea acestei comisii poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul profesional al executorului.

Așa fiind, Curtea constată că controlul activității executorilor judecătorești exercitat de către Ministerul Justiției, precum și dreptul ministrului justiției de a exercita acțiunea disciplinară care se judecă de Consiliul de disciplină al Camerei executorilor judecătorești nu împieteză asupra separației puterilor în stat și nici asupra dreptului la un proces echitabil atât timp cât hotărârea prin care se soluționează acțiunea aparține organelor deliberative din cadrul profesiei, care poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul profesional.

Toate aceste prevederi legale constituie garanții ale desfășurării unui proces echitabil, așa încât Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 45 și art. 59 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Alexandru Viorel Frățilă în Dosarul nr. 782/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

